Neděle 5.3.2017 - Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Pane, dej nám víc víry!“ (Lk 17,5-6)

Nejhorší je to v životě tehdy, když nikomu nevěříme: ani sobě, ani lidem, ani Bohu. A přitom je důvěra, víra tak důležitá! Abychom přežili, abychom žili naplněný život, potřebujeme jednak zdravou míru sebedůvěry, také důvěru k lidem a nakonec i víru v Boha!

Dnes budeme mluvit o víře. O víře v Boha. Víra v Boha je vzácný dar. Je to dar, který Pán Bůh vkládá do lidského srdce. Základem této víry je důvěra, kterou známe z mezilidských vztahů. Důvěra k lidem se rodí ze zkušenosti. Důvěřujeme lidem, kteří se v různých situacích zachovali přátelsky, nezištně, podpořili nás. Ale důvěra k Bohu začíná Božím jednáním. To se Pán Bůh člověka dotkne nebo k němu promluví: z vyprávění některého křesťana, z Bible nebo z kázání. Pán Bůh otevírá lidské srdce a vloží do něho „víru“. Víra není z nás, nestačí, že si řekneme „od této chvíle věřím“. Ale když se otevřeme pro víru a uvěříme v Ježíše Krista, náš život se změní a víra začíná ovlivňovat náš život. Zjišťujeme, že se na Pána Boha můžeme spolehnout, že můžeme věřit tomu, co řekl. Konkrétními zkušenostmi s Boží pomocí a ochranou naše víra „roste“. Roste a prohlubuje se také tím, že se modlíme, že žijeme s Ježíšem.

1. Málo víry

Ježíšovi učedníci byli věřící. Věřili v Boha, důvěřovali Bohu. Chodili s Ježíšem, slyšeli Jeho vyučování a snažili se Mu porozumět. Vzhlíželi k Němu jako ke svému Pánu a životnímu vzoru. Vždyť On byl jako Boží Syn ve všem nejlepší. Jejich důvěra k Němu rostla. Proto se na Něho často obracejí, prosí Ho o radu, o pomoc. Jako tehdy…. Slyší od Pána o tom, jak si mají navzájem odpouštět, jak mají být k sobě ohleduplní… Možná jim to přišlo v tu chvíli nad jejich síly, a proto prosí *„Dej nám více víry!“*. Uvažovali docela správně: odpouštět druhým, milovat – na to nestačíme sami, k tomu potřebujeme víru. Když budeme mít víc víry, zvládneme lépe různé situace, budeme lépe vycházet s lidmi, budeme blíž našemu Mistru.

Ano, je to tak. Jako věřící přistupujeme ke všem věcem a situacím v životě s důvěrou, že nám Bůh pomůže. Ovšem pak se dostaneme do složitější situace, nedaří se nám, objeví se pochybnosti, tak se modlíme k Bohu. Modlitba to je projev důvěry k Bohu. Ale i v tom volání k Bohu máme nejednou pocit, že potřebujeme víc vnitřní síly, víc odvahy. Víc víry – to se vždy hodí… Ovšem víra je duchovní hodnota, nedá se měřit jako fyzikální veličiny. Teplotu, rychlost nebo tlak změřit můžeme. Ale víru, lásku, radost nebo strach ne.

Ježíšovi učedníci, kteří pochybují o své víře, jsou nám svou slabostí blízcí. Jejich zkušenost je pro nás pomocí. Ve své slabosti volají o pomoc k Ježíši *„Pane, dej nám víc víry!“* a tím nám ukazují, kde máme hledat pomoc i my. U Ježíše Krista. Nikdo jiný nám v takové situaci nepomůže! Jenom Boží Syn a náš Zachránce Ježíš. On je ten, který dává víru, který posiluje víru, který může přidat víru člověku, který *„věří z posledních sil“*. Za svou slabost, za pocit, že máme málo víry, se stydět nemusíme, ale jako učedníci můžeme prosit Pána o pomoc.

2. Víra podle Ježíše (semínko vs. strom)

Jak odpovídá Ježíš učedníkům? Učedníci slyší zajímavou odpověď: *„Kdybyste měli víru jako*

zrnko hořčice, řekli byste této moruši: „Vyrvi se i s kořeny a přesaď se do moře“, ona by vás poslechla“. Moc by mě zajímalo, jak to na učedníky zapůsobilo! Ale umím si představit, že byli tou odpovědí, tím přirovnáním zaskočeni. Ježíš mluví o malinkatém zrnku hořčice, které bylo považováno za vůbec nejmenší semínko (Mk 4,31), a vedle toho ukazuje na strom moruše (SYKAMINÉ), strom se zvlášť silnými kořeny. O tomto druhu stromu se říkalo, že se může dožít až 600 let. A Boží Syn ve svém přirovnání říká, že víra malinká jako hořčičné semínko má takovou sílu, že dokáže takový strom nejen ohnout, ale přímo vyvrátit i s kořeny a přemístit do moře! Je to obraz, podobenství a nadsázka. Nic takového v životě nepotřebujeme! Ale Pán Ježíš mluví tímto způsobem proto, aby zdůraznil to podstatné.

On tím chce říct, že nezáleží na velikosti víry, nezáleží na tom, jak silní si ve víře připadáme. Síla a tajemství víry totiž nespočívá v její velikosti, v tom, jak silně dovedeme věřit my. Síla víry spočívá v tom, že nás spojuje s Bohem, který je mocný. Tak jako stačí docela tenký drát, abychom se spojili s elektrárnou a rozsvítili žárovku, tak podobně i zdánlivě malá víra nám umožňuje spojení se zdrojem Boží lásky, síly a moci. A to stačí.

3. Ježíš vede naši víru až do konce

Je to správné, když v různých situacích a krizích hledáme pomoc u Ježíše Krista. Tak nás k tomu na mnoha místech povzbuzuje Bible. Také autor dopisu Židům radí křesťanům, aby se dívali na Ježíše*, „který vede naši víru od počátku až do cíle“* (12,2). Ano, Pán Ježíš je u našich začátků ve víře, On nás v životě doprovází, posiluje naši víru a dává odvahu věřit a doufat. On sám, náš Zachránce a Pán a jedině On nás může dovést až „do cíle“. Náš Pán nás podpírá a pomáhá nám věřit. Dává nám sílu, abychom vydrželi a nevzdávali to, když nás potkají těžké věci. Když věříme v Ježíše Krista, víme, že nejsme nikdy sami. Víra v Boží blízkost pomáhala Josefovi Egyptskému, aby vydržel příkoří a trápení. Víra dodávala vnitřní klid a sílu Danielovi, když se dostal do jámy lvové. Víra v Ježíše Krista naplňovala zvláštním pokojem Pavla a Sílu, kteří byli kvůli víře ve vězení. Místo aby naříkali a plakali, tak zpívali. To všechno jsou příklady toho, jak Bůh posiluje víru svých dětí, jak přidává víru a dává naději. Dívejme se tedy na Pána Ježíše, který šel cestou utrpení a smrti. On vydržel utrpení a bolest kvůli nám, aby nám mohl dát nový život a abychom v Něm měli příklad víry, vytrvalosti a oddanosti Bohu. Děkujme za dar víry a učme se podle víry a s pohledem na Ježíše žít. *AMEN.*

Bronislav Kaleta